

билъ нѣщо необикновенно: левентъ момъкъ, съ спрѣтнато, но-скромно европейско облекло, съ дълга черна коса, съ орловъ проникателенъ погледъ и съ внушителна стѣпка. Христофоръ Петковъ се запжтилъ право къмъ колибата на даскалъ Ботю. Всички разбрали, че това е даскалския синъ, който се „завръща отъ учение“. Оние приказки, които бѣха заглѣхнали въ продължение на нѣколко години, получили новъ ходъ и тръгнали да обикалятъ селото въ по-друга вариация. Синътъ изглеждалъ много строгъ и по-напетъ отъ баща си; освѣнъ това, подъ веселата усмивка, която била отписана вѣчно на класическото му лице, имало една тѣга и нѣкаква умисленостъ. Немирниятъ Христо се изпрѣчилъ прѣдъ зиналитъ уста на Калоферци като една енигма. — „Той е свършилъ наукитъ си, казали мнозина — ще остане въ Калоферъ и ще ни заяде душитъ“. Чорбаджи Недѣлчо, който прѣвъ се мѣрналъ прѣдъ очитъ на одеския гимназистъ, изтрѣпналъ. Едно дълбоко убѣждение у стари хора ни приказва, че тая вечеръ Недѣлчо чорбаджи трѣбва съ дявола съвѣтъ да е правилъ: даскалскиятъ синъ заминалъ край него и „добъръ день“ не му рѣкалъ: мѣтналъ „кръвнишки“ погледъ върху му и като хала потѣжалъ въ Вилеемската пещера. — „Какво означава това — питалъ Недѣлчо чорбаджи единъ съсѣдъ; хлапе съ хлапе — днесъ пристига и каулъ не ти салатисва!“ — „Днесъ ученитъ сж такива — отговорилъ съсѣдътъ: голѣмѣ се.“

Майката и бащата, които не очаквали своя синъ, когото мислѣли за изгубенъ, останали грѣмнати. Изъ невидѣло дошло първото чедо на майката, неочаквано се изправила цѣлата радостъ прѣдъ отчаяния баща.

Слѣдъ обикновеннитъ пожелания, измѣсени съ цѣло вѣдро сълзи и отъ двѣтъ страни, бащата зиналъ да продума нѣщо за Одеса, за Тошковичъ, за българското настоятелство, за професори и учители, и за още